نظمائو نثر

تڏهن ماءُ، ماءُ چئبي

اَڄ جا پٽ
ماءُ لاءِ چون،
”کهڙي
بيوقوف چيو آهي
تہ ماءُ جي چرنن هيٺان
سرڳ آهي؟
مان تہ سمجهان ٿي نٿو
سورهين صديءَ جي ڳالهہ
ايڪويهين صديءَ ۾
زمانو ڪٿي پهچي ويو آهي!
ماءُ ڇا ڪندي آهي؟
پالڻ پوشڻ!
ڪاڏو ڪارائڻ!
ڪپڙهي لٽي جي سنڀال !
سو ڇا؟
مان سندس پٽ آهيان،
ڪيائين تہ ڇا ٿيون؟
ضرور ڪندي،
اِن ۾ چرنن هيٺان
سرڳ ڏسڻ جي
ڪهڙي ڳالهہ آهي؟
زمانو ڪٿي پهچي ويو آ!
توهين اڃا اهو پيا دهرايو!
سلي ماءُ جو
ڪم آهي،
ڏيئن کي رهڻي
سڀ فلئٽ ۾
روڪڙ
پٽ جي نالي ڪري
تڏهن تہ ماءُ چئبي!“

سانگيئڙا آيا سنڌ مان!

سانگيئڙا آيا سنڌ مان،
مليا ماروئڙا ملير جا -
پيار جي پالوت کڻي آيا -
ياد آئي -
اُها مٽي پنهنجي ملڪ جي،
اُهي ٿهتيون اُهي ٿهير،
اکين اڳيان تري آيا.
ميدان ٿهر جي ويجهو
اُلي ڏکر راند!
آيا ياد،
اُهي ساهيڙين جا جهنڊ،
اِها ئي سڏو سڏ
”اچو تہ هوليءَ جي راند ڪريون،
اچو تہ نعرا هڻون -
انگريزو ڀارت ڇڏي وڃو!
انقلاب - زندهہ آباد!“

آزاد نظم :

حال اورڻ !

ڀهڙيئي دفعا
اکين تي ويندو آهي
ڪجھ ٻڌائڻ لاءِ
تڙڦندي آهي دل
مگر اڳلي کي وقت
هوندو نہ آ
يا
سندس من بہ هوندو نہ آ
اهو ڪجھ ٻڌڻ لاءِ!
تڏهن،
پاڻ سان اوريو آ
پاڻ کي ئي ٻڌائڻ تي
دل ٿيندي آ
نہ تہ ٻيو رستو ئي آهہ ڪهڙو؟

نوان گهاو-پراڻيون چوٽون

نوان گهاوَ جيءَ نِتُ
نيون پر پراڻيون ئي چوٽون،
لڳي هڪ مثال بہ،
عجب آهہ احساس
مگر پوءِ بہ آهيان
اڪيلي ڏڪيل،
ڪٿي نيندا - مان ڪجھ بہ
جاڳان نٿي
جيئڻ لاءِ انسان کي
ڪجھ نہ هوندو؟
نہ تہ تہ چو نہ تو هرڪو پل
تن جو ياري ٿئي
چو نہ ڪن ڪن ۾
تن کي لڳن ٿيون شيون؟